

DINO BUZZATI

ALTMIS ÖYKÜ

İtalyanca
Aslından
Çeviren
Esmâ Fethiye
Güçlü
ÖYKÜ

YEDİ ULAK

Babamın krallığını keşfetmek için yola çıktığımdan beri yaşadığım şehirden gün geçtikçe uzaklaşıyordum, şehirden aldığım haberlerse gittikçe azalıyordu.

Yolculuğa otuz yaşımı tamamladıktan kısa süre sonra başlamıştım. Sekiz yıl geçmişti üzerinden. Aslında tam olarak sekiz yıl, altı ay, on beş gündür ara vermeden yürüyordum. Yola çıkarken birkaç hafta içinde krallığın sınırına kolayca ulaşacağımı sanmıştım ama hep yeni insanlarla ve ülkelerle karşılaşmış, her yerde benimle aynı dili konuşan ve tebaadan olduğunu söyleyen insanlara denk gelmişim.

Coğrafyacımın pusulasının şaştığını düşündüğüm anlar oldu. Sürekli güneye ilerliyormuşuz gibi geliyordu, ama belki de başkentten hiç uzaklaşmadan aynı yerde dönüp duruyorduk. Sınırın en uç noktasına bir türlü ulaşamamızın nedeni bu olabilirdi.

Beni asıl rahatsız eden, sık sık kafama takılan şey, böyle bir sınırın hiç var olmadığı, bu uçsuz bucaksız krallıkta ne kadar gidersem gideyim asla yolun sonuna ulaşamayacağım şüphesiydi.

Yola otuz yaşımı aştıktan sonra çıkarak çok geç kalmıştım belki de. Arkadaşlarım, hatta ailem, böyle bir maceraya atılarak ha-

yatımın en güzel yıllarını heba ettiğimi söyleyip alay etmişlerdi benimle. Maiyetimdekilerin çok azı bu yolculuğa çıkmamı onaylamıştı.

Bense bunları umursamadan –o zamanlar şimdikinden çok daha umursamaz biriydim– yolculuğum süresince sevdiklerimle nasıl haberleşeceğim konusuna kafa yormuş, ulak olarak vazifelendirmek üzere muhafızlar arasından en iyi altı süvariye seçmiştim.

Bilgisizliğimin de etkisiyle yedi ulağın fazla olduğunu bile düşünmüştüm. Oysa zaman ilerledikçe sandığımın aksine ulakların sayısının gülünç derecede az olduğunu anladım. Üstelik hiçbiri hasta olmamış, haydutlarla karşılaşmamış ya da at üstünde yol almaktan yorulmamıştı. Yedisi de asla karşılığını ödeyemeyeceğim bir azimle ve bağlılıkla hizmet etmişti bana.

Birbirlerinden kolayca ayırt edebilmek için alfabetik sıraya göre ad vermiştim onlara: Alessandro, Bartolomeo, Caio, Domenico, Ettore, Federico ve Gregorio.

Evden uzakta olmaya pek alışkın olmadığımından ilk ulak Alessandro'yu daha yolculuğun ikinci akşamında, seksen fersah yol aldıktan sonra eve gönderdim. Haberleşme kesintiye uğramasın diye ertesi gece ikinci ulağı, sonra üçüncüyü, sonra dördüncüyü, art arda diğerlerini ve sekizinci akşam Gregorio'yu gönderdim. İlk ulak henüz dönmemişti.

Onuncu akşam, geceyi geçirmek için ıssız bir vadide kamp kurarken birinci ulak geldi. Alessandro'dan, hızının beklediğimden daha düşük olduğunu öğrendim. Ben iyi bir atın üstünde tek başına yolculuk ettiği için gittiğimiz mesafenin iki katını gidebileceğini düşünmüştüm. Oysa o bir günde, gittiğimiz yolun

bir buçuk katını tamamlayabilmiş, biz yaklaşık kırk fersah yol alırken o altmış fersahdan fazla yol katedememişti.

Diğer ulakların durumu da aynıydı. Yolculuğun üçüncü akşamında ayrılan Bartolomeo on beşinci gün, dördüncü akşam yola çıkan Caio yirminci gün döndü. Bir ulağın ne zaman döneceğini hesaplamak için geçen günleri beşle çarpmam gerektiğini kısa sürede anladım.

Başkentten uzaklaştıkça ulakların gideceği mesafe de uzuyordu. Elli günlük yürüme mesafesinin sonunda ulakların gelişi arasındaki süre hatırı sayılır derecede uzadı. Başta, konakladığımız yerlere beş günde bir ulak gelirken daha sonra bu süre yirmi beş güne çıktı. Artık şehrin sesi gittikçe kısılıyor, yeni bir haber alana kadar aradan haftalar geçiyordu.

Bu şekilde altı ay geçirirken Fasani Dağları'nı geride bırakmıştık. Bir ulağın dönüşüyle diğerinin dönüşü arasındaki süre dört aya kadar ulaşmıştı. Artık bana geçmişte kalmış haberleri getiriyorlardı; geceler boyunca açık havada konaklayan ulaklarla gelen zarflar buruşmuş, kimi zaman nemden lekelenmiş oluyordu.

Yola devam ettik. Üzerimizden geçen bulutların çocukluğumda gördüğüm bulutlarla aynı olduğuna, mavi gök kubbenin uzaktaki şehrimi örten gökyüzünden farklı olmadığına; havanın, esen rüzgârın, kuşların cıvıltısının tanıdık olduğuna çaresizce inandırmaya çalışıyordum kendimi. Oysa bulutlar, gökyüzü, hava, rüzgâr, kuşlar yepyeni, bambaşka görünüyordu gözüme ve kendimi bir yabancı gibi hissediyordum.

İleri, hep ileri gittik! Dümdüz ovalarda karşılaştığımız kişiler bize sınırın çok uzakta olmadığını söylüyorlardı. Adamlarını devam etmeleri için cesaretlendiriyor, dudaklarında yılğın-

lıklarını belli eden bir ifade gördüğümde onları yatıştırıyordum. Yola koyulmamın üzerinden dört yıl geçmişti, ne uzun bir yorgunluktu! Başkent, evim, babam öyle tuhaf bir şekilde uzaklaşmıştı ki benden, buna bir türlü inanamıyordum. Artık arka arkaya gelen iki ulağın arasında yirmi ay süren sessizlik ve yalnızlık içinde kalıyordum. Zaman içinde sararmış tuhaf mektuplar getiriyorlardı bana. Bu mektuplarda unuttuğum isimler, kulağa garip gelen ifadeler, anlayamadığım duygular buluyordum. Biz yeniden yürümeye koyulurken sadece bir gece dinlenen ulak, ertesi sabah aksi yöne yol alıyor, uzun zaman önce hazır ettiğim mektupları şehre taşıyordu.

Sekiz buçuk yıl böyle geçti. Bu akşam, çadırımda tek başıma yemek yerken Domenico içeri girdi. Yorgunluktan perişan olmasına rağmen güleç bir ifade vardı yüzünde. Onu neredeyse yedi yıldır görmemiştim. Bunca zaman çayırlardan, ormanlardan, çöllerden geçmekten başka bir şey yapmamış, artık açmaya hiç hevesli olmadığım zarflarla dolu paketi bana getirmek için kim bilir kaç kez binek değiştirmişti. Sonra hemen yatmaya gitti. Yarın sabah gün doğarken yeniden yola koyulacaktı.

Yola son kez çıkacak. Seyahat günlüğüme de not aldığım hesaba göre her şey yolunda gider de şimdiye kadar yaptığımız gibi ben yürümeye devam ederken o da kendi yolunda giderse Domenico'yu otuz dört yıl sonra göreceğim. Yetmiş iki yaşında olacağım. Ama artık yorulduğumu hissediyorum, büyük ihtimalle o zamana kadar ölmüş olurum. Bu yüzden onu bir daha göremeyeceğim.

Domenico, otuz dört yıl sonra (hatta daha önce, çok daha önce) hiç beklemediği bir anda kamp ateşimi fark edecek, neden

bu kadar az yol aldığımı merak edecek. Vefalı ulak, bu akşam yaptığı gibi, yıllar içinde sararmış, çoktan tarih olmuş anlamsız haberlerle dolu mektuplarla çadırıma girecek ama askerler iki yanımda ellerinde meşalelerle beklerken yer yatağına uzanmış ölümü görünce eşikte kalakalacak.

Yine de git Domenico, acımasız olduğumu söyleme bana sakın! Son selamımı götür doğduğum şehre. Bir zamanlar benim de parçası olduğum o dünyayla aramda kalan son bağısın sen. Aldığım son haberlere bakılırsa çok şey değişmiş; babam ölmüş, tahta abim geçmiş, benim kaybolduğumu düşünüyorlarmış, eskiden altlarında oyunlar oynadığım meşe ağaçlarının yerine taştan, görkemli bir saray dikmişler. Yine de orası benim eski vatanım.

Sen onlarla aramdaki son bağısın, Domenico. Tanrı'nın izniyle beşinci ulağım Ettore bir yıl sekiz ay içinde bana ulaşacak. Bir daha yola çıkmayacak çünkü geri dönecek kadar zamanı olmayacak. Ah Domenico, bu yolculuğun sonunda görmeye can attığım o sınırları bulamazsam senden sonrası sessizlik. Ama ne kadar ileri gidersem bir sınırın var olmadığına inancım o kadar artıyor.

Böyle bir sınırın, en azından bizim düşünmeye alışık olduğumuz türde bir sınırın hiç var olmadığından şüpheleniyorum. Ne toprakları birbirinden ayıran surlar ne onları bölen vadiler ne de yolları kesen dağlar var. Büyük ihtimalle, farkında bile olmadan sınırı geçip öylece yola devam edeceğim.

Bu yüzden Ettore'yi de onun arkasından gelecek diğer ulakları da başkente göndermek yerine, gittiğim yöne önden gönderme-

ye niyetliyim. Böylece yolda beni nelerin beklediğini önceden öğrenebilirim.

Bir süredir akşamları içimde garip bir telaş duyuyorum. Yola ilk çıktığım zamanlarda olduğu gibi geride bıraktığım güzel şeyleri özlemiyorum artık; önümde uzanan meçhul toprakları tanıma telaşı bu daha ziyade.

Her gün, yavaş yavaş bu imkânsız hedefe ilerlerken gökyüzünden, daha önce rüyalarımdaya bile görmediğim bir ışığın yayıldığını fark ediyorum –şimdiye kadar kimseye bahsetmemiştim bundan. Yanlarından geçtiğimiz bitkiler, dağlar, nehirler bizim gerçekliğimizden farklı bir gerçeklik gibi geliyor. Hava, nasıl tarif edeceğimi bilemediğim bir haber taşıyor sanki. İçimdeki yeni umut, yarın bir kez daha gecenin gölgelerinde gizlenmiş, keşfedilmemiş dağlara götürecektir beni. Domenico mesajımı boş yere, aksi yöndeki o uzak şehre ulaştırmak için ufukta kaybolurken bir kez daha toplayacağım çadırımı.